

Орган Киргизского обкома ЛКСМУ

Повідомлення ТАРС

Космічний корабель «Союз-6» пілотує підполковник ШОНІН Георгій Степанович, борт-інженер корабля — кандидат технічних наук КУБАСОВ Валерій Миколайович.

Рік видання X ● № 123 (1135) ● ВІВТОРОК, 14 ЖОВТНЯ 1969 р. ● Ціна 2 коп.

ЗА НАШУ РАДЯНСЬКУ УКРАЇНУ!

A stylized, high-contrast illustration of a soldier. The soldier is depicted in a dynamic, forward-leaning pose, wearing a helmet with a prominent red star. He holds a rifle in his right hand, angled upwards, and a torch with a bright, star-shaped flame in his left hand. The soldier's uniform is dark and textured. The background is split: the top half is a solid red field, and the bottom half is a light-colored area containing a faint, grainy image of a newspaper page. On the newspaper, the word 'УТРАТ' (Utrata) is clearly visible in Cyrillic. To the right of the soldier, there are two stylized red flowers with white centers. The overall style is reminiscent of mid-20th-century Soviet propaganda art.

КВИТУЄ РІДНИЙ КРАЙ

у Світловодську, який відомо-
(Закінчення на 2-й стор.).

РАДЯНСЬКІ ЕКІПАЖІ В КОСМОСІ

Повідомлення ТАРС

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Екіпаж корабля має виконати широкую програму науково-технічних досліджень і експериментів, у тому числі:

комплексну перевірку і випробування бортових систем та удосконаленої конструкції ракетно-космічного комплексу «Союз»;

дальше опрацювання систем ручного керування, орієнтації та стабілізації корабля при складних режимах польоту і перевірку автономних засобів навігації;

проведення великого обсягу наукових спостережень і фотографування геолого-географічних об'єктів Землі, а також дослідження її атмосфери з метою опрацювання методики використання одержаних даних у народному господарстві;

наукові дослідження фізичних характеристик навколоземного космічного простору;

проведення медико-біологічних досліджень по вивченню впливу факторів космічного польоту на людський організм.

У ході польоту на кораблі «Союз-6» проводитимуться також випробування з допомогою унікальної технологічної апаратури різних способів зварювання металів в умовах глибокого вакууму і невагомості.

З екіпажем підтримується стійкий радіо-і телевізійний зв'язок.

Командир корабля товариш Шонін Георгій Степанович доповів, що самопочуття екіпажу добре. В кабіні космонавтів і орбітальному відсіку підтримуються нормальні умови. Тиск, температура та вологість і газовий склад атмосфери відповідають земним.

Космонавти товариші Шонін і Кубасов розпочали виконання наміченої програми польоту.

12 ЖОВТНЯ

Продовжуючи намічену програму науково-технічних досліджень та експериментів кораблів «Союз», 12 жовтня о 13 годині 45 хвилин проведено запуск другого космічного корабля — «Союз-7». Ділянку виведення на орбіту пройдено нормально.

Екіпаж космічного корабля: командир підполковник ФІЛІПЧЕНКО Анатолій Васильович, борт-інженер ВОЛКОВ Владислав Миколайович, інженер-дослідник підполковник ГОРБАТКО Віктор Васильович.

Завданнями корабля «Союз-7» є проведення ряду науково-технічних експериментів і досліджень у навколоземному космічному просторі.

Екіпажі кораблів «Союз-6» і «Союз-7» встановили між собою надійний двосторонній радіозв'язок.

Всі космонавти почувають себе добре.

Екіпажі виконують намічені програми польоту.

(ТАРС).

ПОЕЗИЯ ФАКТУ

Мова статистиків — мова цифр. Тому мені хотілося б навести тільки кілька порівнянь, щоб молодий сучасник зрозумів «жорстокість» нашої землі.

Майже щент розорене господарство — такою предстала Кіровоградщина перед очима визволителів в 1944 році. Героїчна праця радянських людей невідомо змінила наш край.

Врожайність зернових (з кукурудзою) з одного гектара в 1968 році порівняно з 1947 роком зростає на 5,1 центнера, цукрових буряків — на 57, соняшника на 6 центнерів.

В 1945 році загальна по-

тужність тракторів, зайнятих в сільському господарстві, становила 56,9 тисячі кіловатних сил, а на початок нинішнього року — 425,3 тисячі.

Загальна площа новозбудованого житла в 1946 році становила 56,1 тисячі квадратних метрів, в 1967 — 155,8 тисячі квадратних метрів.

В минулому році обсяг товарообороту зріс проти 1965 року в порівняльних цінах на 26,7 процента і складав 558 мільйонів 326 тисяч карбованців.

Г. ГЕТМАНЕНКО,
заступник начальника
Областатуправління.

Нас визволяли російські брати

Танки з'явилися несподівано. Саме так завжди і діяли гвардійці 5-ї танкової армії, якою командував Павло Олексійович Ротністров. І саме вони, танкісти 5-ої гвардійської, відіграли особливу важливу роль у розгромі німецько-фашистського угруповання під Корсунь-Шевченківським.

Їхня слава почалася під стінами Сталінграда, перекотилася через Дніпро і піснями шугала далеко попереду. І цей бій, бій одного дня, 18 жовтня 1943 року, лише рядок з безсмертної пісні...

У селі, віддаленому від передової, танки вчинили небувалу паніку.

— Русішен панцерні! Панцерні! — з жахом відступали ті, хто що вірив у неситність «Східного валу». Розгубленістю ворогів скористалися гвардійці. Екіпажі ринулися вулицями, намагаючись замкнути вихід із Зеленого.

Танк лейтенанта Дунаєва вперевно простував захарашеною фашистськими машиннами вузкою вулицею.

Раптом сильний удар. Танк здригнувся. «З протитанкової б'ють!» — доповів механік-водій. Вийшла з ладу рація.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

ВЕРШИВСЯ ПОДВИГ

В ЧОРА, сьогодні, завтра. Для нас, молодих, ці поняття мало різняться між собою. Вчора — це радісне дитинство. Сьогодні — повнота щастя від того, що маєш вірних друзів, працюєш чи здобуваєш любиму професію. Завтра — це твій плумен знову ж у шасті і достатку.

Три кулаком очі та й каже до дружини: «Ти бачиш, вітер різнує».

А від Будинку культури вже музику чути. То комсомольці на репетицію збираються. Люба Прит, Коля Меленчук, Ніна Прит... Гарні хлопці і дівчата. І не тільки своєю степовою красою. Он Коля Жеменик у свої двадцять сім вже відав всією технікою в колгоспі, механіком призначили. А Андрій Лісовенко, Павриад — це кращого механізатора відшукатьте. Виробіток на трактор — чи не найвищий у колгоспі, хоч руками і молодий.

Зорить на вулицю Дем'ян Макарович. Ідуть молоді — шанобливо вітаються, ідуть літні — запертають до паркану, руку тиснуть. Погомонять трохи про справи артілі — і далі.

Тут і ми з Миколою Меленчуком, секретарем комсомольської організації колгоспу, нагодилися. Дем'ян Макарович Маленко, старий більшовик, перший голова колгоспу в селі, запрошує до оселі.

— Про село, про комсомольців, каже розповісти? — перепитує.

— Є і в нас комсомольці, — каже його дружина Софія Микіфорівна і змахує плечем.

З фотографії на стіні на нас пильно дивиться симпатичний юнак у формі льотчика Червоної Армії. То — Павло, молодший лейтенант Павло Маленко. В 1943 році загинув в одному з повітряних боїв. Поряд — портрет Бориса. У п'ятнадцять його розстріляв фашист. За зв'язок з партизанами.

— Є в нас комсомольці, — знову, на цей раз тихо-тихо, просто до себе, каже мати...

ТАК, САМЕ Е, а не були. Є в наших серцях, в нашій пам'яті, в справах наших.

— От ти вже й розплакалася, — немов сердито і в той же час з якоюсь теплотою заспокоює стареньку Дем'ян Макарович, а потім вже з нами починає бесідувати.

— Після війни що тут було? Руїни. Все оце, що ви бачили в селі — і господарські приміщення, і будинки колгоспників, — все це збудовано в післявоєнні роки. Там он, бачили, друга нова вулиця виростає. То колгосп споруджує будинки за свій рахунок. Типові, арцій, Прийхав місяць до три тому молодий спеціаліст Михайло Гребінний, механік по трудових процесах на фермі, — і будь ласка, одержуй квартиру.

Росте колгосп, міщине. На фермах вже добили установи «імпульс» установили. Для городів зрошувальну систему збудували...

Вчора, сьогодні, завтра...

— Для нас, молодих, — каже Микола Меленчук, — ці поняття мало різняться між собою. До кожного з тих днів синіми одні — щастя, Але вчора — це й молодість і подвиги наших батьків. Значить це і наша біографія. Біографія зростання і подвигів, яку дописуємо в трудових буднях.

В. ЦВЯХ,
спецкор «Молодого комунара»
с. Веселівка
Кіровоградського району.

На фото: вулиця села, де кипів метаст, де бився радянський борець.

Фото В. КОВАКА.

Рани і цвіт Веселівки

А для людей літніх, кому за п'ятдесят чи шістдесят, вчора — це і буремні роки революції, і перші п'ятирічки, і двобій з фашизмом, і напруження в роки відбудови зруйнованого війною господарства. І хоч роки притуплюють біль втрат, радують приємними змінами, та це в силі стерти з пам'яті людської спогад про те важке і героїчне минуле.

Дем'ян Макарович Маленко теж пам'ятає ту всю минулину. Вийде ото на подвір'я, підійде до паркану, погляне на нову вулицю своєї Веселівки, і вся та минулина простягає в пам'яті і радістю, і білью.

Погляне вправо Дем'ян Макарович — шепочуть листом дерева біля нового Будинку культури, біля добротного дитячого садка, Зелене вбрання вулиці гашуть звуки, і все ж чути, як відзвонюють кельми. То будівельники закінчують споруджувати побутовий комбінат. Ще тиждень — два і там розмістяться швейна і шевська майстерні, перукарня, готель.

А далі за комбінатом чути голоси. То, напевне, механізатори до їдальні їдуть. А ген далі, на пагорбі, бовваніє тваринницьке містечко. Всі приміщення добротні, типові, під шифером. Для тваринників — профінансовані, будинок тваринника. Ще трохи далі — механізаторів бригада.

«Як організували комуну «Незможник», — згадує Дем'ян Макарович, — то на 15 сім'ї, що вийшли до неї, були віл та коняка, і віл на цю «пару». А якщо оту всю механізацію зараз перерахувати на кіньські сили, то на кожного з одиоселчан по кілька десятків отих сил припадає».

ПОГЛЯНЕ прямо перед собою Дем'ян Макарович — обеліск здійнявся в небо. Обеліск його ровесникам — одиоселчанам і його синам, що не дожили до світлого дня Перемоги. Праворуч, біля саду, на п'єдесталі запер солдат. Чатує спокій рядового Махмуда Караджалова і молодшого лейтенанта Трубинова Олексія Павловича, рядових Миколи Тихоновича Литвина, Саміджана Садикова, Дмитра Абрамовича Андрушенка, Павла Володимировича Усова... В січні 1944-го полягли солдати. Полягли за Веселівку, щоб веселівкою вона дійсно була.

«Микола Литвину тоді йшов лише двадцятий, — думає старий, — він був навіть молодший за нашого Павла».

мий своєю чистотою, на ліво-лінійній станції Знам'янка на електричну тягу, в місті буде перебудований цілий ряд промислових підприємств. Зрозуміло, це ще далеко не повна картина перспектив нашої області. В кожному райцентрі, в селах зводяться багатоповерхові житлові будинки. На територію області скоро поступить газ. Тепер не знайти куточка, де б люди не мали електричного освітлення.

Але ж лейтенант Дунаєв командував екіпажем! Хто ж вони, його вогненні побратими? Два роки тому Архів Міністерства Оборони СРСР підказав прізвище командира башти, молодого сержанта Лезнова Михайла Олексійовича, уродження с. Романівки Топківського району Кіровоградської області.

І ось зовсім нещодавно стали відомими ще два імені. Ось вони: Безсонов Олександр Андрійович, Стрілець-радист. Народився у 1923 році в с. Осинівці Оханського району Пермської області. В армії з 1941 року. З 1942 року — член ВЛКСМ. Грамота Президії Верховної Ради Союзу РСР про присвоєння звання Героя Радянського Союзу комсомольцю Безсонову зберігається в Пермському обласному краєзнавчому музеї.

Сисолетін Михайло Іванович, Механік-водій. Народився 1918 року в с. Лілкіно Кудимкарського району Кіровоградської області. В армії з 1938 року. На фронті став комуністом. Всі четверо загинули 18 жовтня 1943 року. У кожного в нагородному листі рукою штабів проставлено: «Згорів у танку». І дата. Всім потім посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Трьом — одним Указом: від 10 березня 1944 року, а М. О. Леополь — Указом від 13 березня того ж року.

Живуть із нами вічно двадцятилітні, і про вічність їхнього життя — наша турбота, покоління, народжене в 40-50-х роках. Заради того, щоб не тільки на фото батьків своїх злізло покоління, народжене в шістдесятних роках.

Володимир ЧАБАНЕНКО,
зав. лекторською групою обкому
ЛКСМУ.

На фото: Михайло СИСОЛЕТІН (вгорі) і Олександр БЕЗСОНОВ.

НОВЕ ЩОДЕННО

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Зрозуміло, що значить залишитися під час бою без зв'язку. Комсомольці вирішили атакувати. Вийшло маневруючи, танк обійшов хатину і очивив у землі протитанкову гармату. Потім знищив підводу зі снарядями.

Машину знову струснуло, коли вона лінула до перехрестя доріг. Механік-водій виліз з машини в кущах самохідку. Башта розвернулася в бік кущів. Одного снаряда було достатньо, щоб самохідка замовкла.

І знову тиша. З усіх сторін до машини поповзом кинулися ворожі автоматники, та так і залишилися перед танком. Екіпаж беріг патири. Постріли були влучними.

Після кількох невдалих спроб зупинити наших воїнів фашисти вирішили «викурити» танкістів. Викотивши гармату, вони відкрити вогонь по танку прямо в лоб. Кількома снарядами пробито бак. Полум'я поповзло по машині.

Та знову в танку звучить: «В атаку!» І ось уже вулицями Зеленого на великій швидкості мчить «Т-34», поливаючи свинцем фашистів. За ним тягнеться довгим шлейфом дим.

Добре розуміли фашисти, на що пішли «божевільні руси».

І мінець настав: палаючий танк вірзався в колону відступаючого противника...

Жайвороним злетів у небо рядок пісні, злізся вогнем у високості з іншими рядками, став безсмертним пісню мужності і слави...

Це сталося 18 жовтня 1943 року в селі Зеленому Петрівського району. Екіпаж лейтенанта Дунаєва знявся у цьому бою танк, 15 транспортних машин і 146 солдатів і офіцерів ворога.

Ім'я лейтенанта Дунаєва висічено на меморіальній плиті перед школою. Іван Васильович вічно живе в піонерській дружині школи, де кожен знає біографію двадцятилітнього юнака з Калінінської області.

Кожен день, місяць, рік несе нам радість новизни і зростання. І це рукотворний пам'ятник тим, хто не шкодував життя заради свободи українського радянського народу.

В. АНІСІМОВ,
начальник обласного відділу в справах будівництва і архітектури.

ДЛЯ МАЙБУТТЯ

Генерал-полковник І. С. Конев, генерал-лейтенант П. О. Ротмістров
на спостережному пункті.

КОЛИ КІНЧАЛИСЬ БОЄПРИПАСИ...

... Вечоріло. Натомлене березнєве сонце, велике й багряне, повисло над холодним обрієм. Хмари, оповиті вечірнім серпанком, віби зупинилися. Навколо тиша. Але це лише хвилинка перепочинок. Ми, жменька партизанів, притиснуті з усіх боків до невеликого яру, відбиваємось з останніх сил.

Всього кілька днів, як наше з'єднання перейшло через Дніпро і пішло в глибокий Кіровоградщини. Шоденні бої. Кожного дня недораховуємось своїх друзів, з котрими вийшли в степовий рейд із Хмельських лісів.

... Вночі багатокілометрові марші — хочемо відірватися від противника, а вдень не встигнеш зупинитись на привал, як нащупує ворог, знову починається виснажливий бій. Не вистачає продуктів для партизанів, кормів — для коней.

Особливо важко пораненим. Нерівні дороги, на підводах трясє до болю. Але допомогти ми їм не можемо, а залишити в селі — значить віддати на поталу ворогам.

Ось і сьогодні. Тільки-но зупинилися після виснажливого маршу в селі Шляховому, як з'явився німецький розвідник, «костиль», як прозвали його партизани. Повільно кружляючи, ніби коршун, що видивляється злобно, він обстрілює хати. Облетівши кілька разів село, витративши запас патронів, літак зникає. Ми було заспокоїлися. Але даремно. Рідкий лісок, де розташувалися боєм, пораненими і пораненими, — погане укриття.

Не минуло й години, як з'явилися німецькі бомбардувальники, а за селом почулося гудіння машин з ворожою піхотою. Моторошно засвітилися бомби, затріщали кулемети й автомати. Почався перший бій.

Ніхто не згадував про їжу, хоча за цілий день не було й крихти в роті. Мені немає часу навідатись до друга, Євгенія Байдіна, пораненого напередодні. Правда, я був у нього вранці. Він почував себе бадьоро, хоча рани й серйозні. З ним ми пройшли не одну тисячу кілометрів по українській землі. Спали під оліїною шипелею, їли з одного котелка. І ось нема поруч зі мною, начальника штабу загону «Смерть фашизму». Вчора він сміливо вирвався вперед, і жгала ворожа куля...

А бій падає і стає сильнішим. У нас кінчалися боєприпаси, доводилося економити кожний патрон. Випущена в бік ворога остання міна, і міномет, такий великий і тепер непотрібний, безсило замовк. Рідше б'ють і кулемети. Неповдалі під мене заліг смаглявий Володя Роганов. У нього кінчається

останній диск в кулеметі, стріляє короткими чергами.

А ворог, ніби розуміючи це, строчить безладно з усіх боків. Важко стогнуть ворожі гармати, з клекомот летять снаряди, плюхаються десь позаду нас і глухо розриваються. З противним дзижчанням пролітають міли, розривні кулі зрізають гілки дерев.

— Залюбки хочуть, — зауважує хтось поряд зі мною. — Бач, який тарарам підняли. Ми ллємо.

Лежимо на краю яру. А десь там, вище, на самому дні, обоз з пораненими. Навколо — вороги. Безперестанку бомбардують літаки. В кількох місцях загорілися хати. В селі галас і шум: плачуть жінки, діти. Але допомогти поки не можемо.

Раптом почувся гуркіт моторів. Ми насторожилися. Звуки неслися знизу, з яру. Туди було послано одна із взводів. Зв'язковий повідомив, що на обоз з пораненими напали ворожі танки, що лейтенант Байдін зібрав всіх, хто ще міг оборонятися. На допомогу послали ще один взвод. Але сили були нерівні. Почувся вибух: це підбили німецький танк. Але німці висадили там десант. Кинули всі сили туди не можна: помітно посилюється вогонь і на нашому фланзі.

А сонце, як на зло, так повільно сповзає на край землі. Як тягнеться час! Скоріше б настала рятівна темрява.

Раптом по ланцюгу передали наказ приготуватися до атаки. Аж ось і сигнал. Невидима пружина виштовхує з окопів і нестримно несе вперед. Не помічаю, як опинився поряд з Володею Рогановим. Стиснувши зуби, з палаючими очима, нічого не помічаючи, біжить він разом з усіма. Але раптом, ніби спиткувшись, падає. Кулемет летить убік. Хтось його підхоплює і біжить далі. Допомогати Володі вже не треба — куля

пробила голову. — Ур-а-а-а! — гримить у надсвіті. Ніхто не помічає ні кулі, що свистять навколо, ні розривів мін. В Нестримному порині всі мчать на во-

рога. І німі не витримують. Кидаючи зброю, тікають. Поступово замовкають постріли. Темнішають відблиски палаючих хат. Настала ніч.

Пізніше мені розповіли про подвиг Євгена Байдіна. Організувавши з числа поранених оборону тих, хто не міг брати участь у бою, він бився одчайдушно. Розстріпалися пов'язки, відкрились рани. Але він не помічав нічого, підбадьорював своїх поранених товаришів. В останньому пориві, ослабнувши від втрати крові, він піднісся, ведучи за собою в атаку бійців. І тут ворожа куля сколила його. Так загинув ще один із моїх друзів.

Через кілька днів розвідка повідомила, що в цьому бою ми знищили більше 400 солдатів і офіцерів; їх потім три дні німці збирали в лісі і в яру. Все це пригадалося мені при відкритті пам'ятника нашим 42 загинувшим бойовим друзям в селі Шляховому 1 квітня 1969 року.

В. ЛОПАТНИКОВ,
колишній помічник начальника штабу з'єднання Героя Радянського Союзу М. І. Наумова.

Місто звільняв узбек Нурматов

25 років тому, 14 жовтня небо Києва освітили тисячі ракет, пролунали артилерійські залпи на честь повного визволення української землі військами Радянської Армії. Український народ назавжди позбувся фашистського ярма.

В битві за визволення Радянської України в частинах радянських військ партизанських загонів брали участь воїни багатьох національностей нашої Батьківщини. Тисячі і тисячі синів російського, українського, білоруського, казахського, узбецького, грузинського й інших народів громили німецько-фашистських загарбників на українській землі. Тільки в наступальних боях за Кіровоградщину, у військових частинах були сини понад 30 народів-братів.

За доблесть і мужність, проявлені у вересні — жовтні 1943 року під час форсування Дніпра і захауу плацдарму на дільниці Деревка — Куцелівка Онуфріївського району близько 4 тисяч воїнів 37-ї армії було нагороджено орденами і медалями РСР, а 218 — удостоєно високого звання Героя Радянського Союзу, серед яких були представники багатьох народів нашої країни.

Бойові дії за Кіровоград багаті героїчними подвигами наших солдатів, сержантів і офіцерів. Тисячі воїнів нагороджені орденами і медалями, а комуніст білорус капітан М. П. Котловцев, росіянин комсомолец лейтенант І. О. Антипін, росіянин лейтенант Н. І. Глотов, росіянин комуніст лейтенант В. І. Акімов, комсомолец українець сержант Н. Я. Ахременко, татарин сержант Б. Г. Габдурахманов, росіянин старшина І. Г. Шабанов, татарин кому-

жав ворожий снайпер. В цій обстановці Нурматов влучним вогнем із гвинтівки знищує гітлерівця. В одному будинку засліп фашисти і сильним автоматним і кулеметним вогнем затримували наступавих. Разом з іншими воїнами, росіянами і українцями, Нурматов обій-

шов будинок і увірвався в нього з тилової сторони і в рукопашному бою знищив 14 ворогів. За цей подвиг Нурматов був нагороджений медаллю «За відвагу».

Вірменин комуніст командир гармати сержант А. П. Мірзабекян на східній околиці Кіровограда з відкритої вогневої позиції із своєї гармати знищив 3 танки і 2 бронемашини противника. Гітлерівська контратака була відбита і гвардійці просунулись до центру міста. За цей подвиг Мірзабекян був нагороджений орденом «Слави II ступеня».

Казах комуніст сержант А. К. Нурганієв своїм відділенням першим увірвався на східну околицю міста. Він особисто знищив кулемет і 5 гітлерівців. За це був нагороджений орденом «Слави III ступеня».

Солдат таджик Ходжаєв Халім у вуличному бою за Кіровоград знищив 10 гітлерівців, за що був нагороджений орденом «Слави II ступеня».

Таких героїчних подвигів воїнів-братів у боях за визволення Кіровограда і всієї області було ти-

сячі. За цей час тільки в шести арміях 2-го і 3-го Українського фронтів, які звільняли наш край, 412 воїнів було удостоєно високого звання Героя Радянського Союзу.

І. АРТЕМЕНКО,
викладач Кіровоградського педінституту.

КВІТУЄ РІДНИЙ КРАЙ

ВІДРОДЖЕННЯ КРАСИ

Тимчасова фашистська окупація Кіровоградщини нанесла важкі рани культурному обличчю її міст і сіл. В купі цегли і попелу були перетворені клуби і бібліотеки, спалені й пограбовані книжкові фонди, багато культурних цінностей.

Та на Заході ще гриміли гармати, а на звільненій Кіровоградській землі вже відновлювали роботу 4 театри, 23 кінотеатри і кіноустановки, майже 400 клубів, більше 600 червоних кутків та хат-читальень.

У відбудовчий період та наступні роки йшло спорудження культурних установ, як на кошти держави, так і самих колгоспів. Нині в нас на 251 бібліотеку більше, ніж в сороковий рік, а книжковий фонд за цей же час виріс з 918 тисяч до 8 мільйонів 251 тисячі примірників.

На місці колишніх клубів вирости справжні палади культури. Лише в цьому році відкрили двері районні Будинки культури в Новоукраїнському районі та

імені Ульянова Дніпропетровського району.

Гордістю області стали танцювальні колективи Будинку культури імені Калініна та хорова капела Палацу культури імені Жовтня.

Тисячі кіровоградців стали свідками зростання і драматичного мистецтва. Поряд з професійним театром народилися і народні театри: при Олександрійському міському та Бобринському районному Будинках культури, народний театр музкомедії при Будинку культури імені Калініна, народний театр при Палаці імені Жовтня в Кіровограді.

В. ЯРОШ,
заступник голови обласного управління культури.

Вуличні бої в столиці України.

спорт

-69

Висота „Машинобудівника“

— Зараз, дівчата, ще раз повторимо комбінацію з двома захисниками. Тобі, Таню, треба в цьому разі не передержувати м'яч, віддати швидше Людмилі...

В котрий уже раз за вечір повторюють дівчата цю комбінацію? А тренер задоволений не зовсім. Повторюють, адруге, в'яте. І ось уже Людмила Бондаревська раз за разом посилає м'яч у сітку ворот. Комбінація вивчена. Тепер дівчата повторюють її самі, виводячи на удар Наталку Легких, яка в разі потреби має замінити Людмилу. А Михайло Семенович «відшліфував» кидки здалеку з іншою групою спортсменок...

Що про них, гандболісток спортивного клубу «Машинобудівник», давав інтерв'ю кореспондентів «Спортивної газети» заслужений тренер Української РСР Ігор Євдокимович Турчин: «Я не бачу цю команду десь 3-4 роки. Тепер її не впізнати: з'явилася швидкість, е грація, які хороше проводять кидки здалеку. Колектив міцно посідає місце в п'ятірці найсильніших на Україні».

Що — в травні. А перед цим дівчата виступали на зональних республіканських змаганнях, де в напруженій боротьбі перемогли

команди Запоріжжя, Дніпропетровська, Харкова, Тернополя. Прогнали тільки киянкам, в складі їх команди було п'ять гравців збірної країни. Друге місце в зоні — це успіх. Воно дало право на вихід у фінал, де зустрінуться всім

- ГАНДБОЛІСТКИ — У ВИЩІЙ ЛІЗІ
- САМІ СОБІ ТРЕНЕРИ
- ВІД ПОЧАТКІВЦЯ ДО МАЙСТРА СПОРТУ
- УБОЛІВАЛЬНИК — ПЕДКОЛЕКТИВ

найсильніших команд України класу «А».

Успіх прийшов не відразу. Почали тренуватися в 1957 році і тільки через вісім років вийшли в п'ятірку найсильніших команд республіканської ради ДСТ «Авангард». Одні спортсмени закінчили технікум і йшли з команди, інші приходили. І ось у 1968 році на першості України серед молодіжних команд — друге місце. Добре грали дівчата. Не раз виручала свою команду лідерка Тетяна Соколова. Найбільше м'ячів у ворота суперників кожного разу забила капітан команди Людмила

Бондаревська. Рационально і, головне, результативно грала на лівому краї Тетяна Чернобаєва. Всього другий рік грає в команді Наталка Легких. Та за цей час вона встигла багато, і зараз впевнено входить до стартової сімки (і Т. Чернобаєва, і Н. Легких в збірній центральній ради ДСТ «Авангард»). Коли на змаганнях в Одесі з команди вибула лінійний гравець Лариса Скипа, її не було ким замінити. Вперше в цій ролі дебютувала наймолодша — Люся Дегтяренко. Зараз вона входить до складу збірної області. Всі ці

Багато це чи мало? Якщо зрівняти цю цифру з кількістю студентів у технікумі (1526), то стає ясно, що дві третини студентів технікуму — спортсмени.

За минулий рік тут підготовлено 2 майстри спорту, 24 кандидати в майстри спорту та першорозрядники, 99 другорозрядників, 469 треторозрядників. 1097 фізкультурників виконали норми юнацького розряду, 632 — норми ГТО, 489 — ГЗБ.

Цих успіхів досягнуто насамперед тому, що весь педколектив, директор технікуму Василь Іванович Даниленко повсякденно піклуються про спортсменів, сприяють масовому залученню студентів до спортивних секцій, створюють необхідну атмосферу для дальшого розгортання фізкультурно-масової роботи, самі беруть участь в організації та проведенні спартакіад.

30 спортсменів технікуму з різних видів спорту виступають зараз за збірні команди області. В 1964 році фізкультурному колективу технікуму було присвоєно звання спортивного клубу. Нарекли його «Машинобудівником». З тих пір багато чого змінилось: зміцніла матеріальна база, спортсмени клубу вийшли на республіканську арену і успішно захищають спортивну честь Кіровоградщини. І якщо сьогодні в числі найсильніших називають лише гандболісток, то завтра, напевно, ми познайомимось з новими іменами.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.
Фото автора.

дівчата, а ще Світлана Оглобліна, Зоя Степаненко, Наталка Романова, Валентина Андрющенко одержали звання кандидата в майстри спорту.

Михайло Биков — один з дев'яти тренерів спортивного клубу «Машинобудівник» Кіровоградського технікуму сільськогосподарського машинобудування. Та не тільки гандболістами славиться цей спортивний клуб. Є тут сильні легкоатлети і тенісисти, орієнтувальники і стрільці, волейболісти і баскетболісти. В 22 секціях нараховується 860 спортсменів (не враховуючи студентів першого курсу).

«ЗІРКА» УТРИМУЄТЬСЯ В П'ЯТІРЦІ

Як і слід було чекати, зустріч між кіровоградською «Зіркою» і чернівецькою «Буковиною», яка проходила в нашому місті, була особливо напруженою. Це й зрозуміло. Чим ближче до фінішу, тим боротьба стає гострішою, ціна кожного очка значно зростає, часу для надолуження раніше програного лишається обмаль. Пристрасті саме цих суперників підігрівалися ще й тим, що перед звітним матчем їх розділяло лише одне очко і від результату поєдинку залежало, кому з них можна розраховувати на почесне місце в першій п'ятірці. Крім всього цього, місцеві футболісти прагнули ще й до реваншу за поразку (0:2) в першому колі.

Саме вони і нав'язали гостям свою

волю, з перших хвилин захопили ініціативу, майже всією командою перейшли в наступ. Одне не врахували кіровоградці, що треба було подбати і про свої тили. Цим скористалися суперники. Двоє нападаючих «Буковини», що лишилися в центрі поля, одержавши м'яч від своїх захисників, швидко прорвалися вперед і забили гол.

Щоб утримати переможний рахунок, чернівецькі футболісти вдалися до недоцільних прийомів. Вони збивають з ніг у межах штрафного майданчика спочатку Віктора Квасова, а потім Віктора Стулака саме тоді, коли ті збиралися пробити по воротах. В результаті 2:1.

Атаки кіровоградців не припиняються. Під час однієї з них, Андрій Гайкович забиває третій гол. Та через деякий час помиляються наші захисники, гості скорочують розрив до одного м'яча.

Перемігши з рахунком 3:2, «Зірка» поки що утрималася в провідній п'ятірці команд підгрупи.

ВІТРИНА ПЕРЕДПЛАТНИКА

У радіоперекличчі, що відбулася в обласному управлінні зв'язку, взяли участь представники обласних та міських установ і організацій, редакцій обласних газет.

Завідуючий відділом пропаганди і агітації обкому партії О. К. Піскунов у розмовах з районними організаціями наголосив, що з ході передплати в деяких районах помітний спад. Особливо неапатно складаються справи в Компанієвському, Петрівському, Голованівському та деяких інших районах.

Необхідно до цієї важливої кампанії залучити весь актив, не покладатись лише на листонош. Певну роль

ОПОРА НА АКТИВ

можуть відіграти пропагандисти гуртків партійної та комсомольської політосвіти у виборі друкованих видань.

Зараз треба постійно вести велику роз'яснювальну роботу, зробити аналіз кількості і якості передплатних видань, широко залучити до

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Новгородківське сільське профтехучилище № 6

ОГОЛОШУЄ НАБІР

НА КУРСИ ШОФЕРІВ З КВАЛІФІКАЦІЄЮ СЛЮСАРЯ

Строк навчання — 1 рік.
Приймаються особи віком 17 і більше років з освітою не нижче 8 класів.

Учні забезпечуються стипендією (10 крб., для сімейних — 20 крб.), безплатним триразовим харчуванням, постілью, спецодягом.

ТРИВАЄ НАБІР:

НА КУРСИ ТРАКТОРИСТІВ-МАШІНІСТІВ ШИРОКОГО ПРОФІЛЮ

Строк навчання — 2 роки.

Приймаються особи народження другої половини 1953 і 1954 року.

НА КУРСИ ТРАКТОРИСТІВ 3-ГО КЛАСУ

Строк навчання — 1 рік.

Приймаються особи народження 1952 і першої половини 1953 року.

Учні забезпечуються стипендією (10 карбованців на місяць), безплатним триразовим харчуванням, гуртожитком, спецодягом.

Адреса училища: смт. Новгородка Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 1

ПРОВІДИТЬ ДОДАТКОВИЙ НАБІР УЧНІВ
НА 1969—1970 НАВЧАЛЬНИЙ РІК
З ТАКИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ:

машиністи бульдозерів, скреперів і грейдерів (строк навчання — 1 рік. Вік — не менше 17 років),

механізатори меліоративних та іригаційних робіт — машиністи екскаваторів, бульдозерів, скреперів, грейдерів (строк навчання — 2 роки. Вік — не менше 15 років),

малари-штукатури (строк навчання — 2 роки, вік — не менше 15 років).

Прийом на навчання проводиться за особистими заявами (без направлення).

Зарховані на навчання забезпечуються стипендією, безплатним триразовим харчуванням, а приїжджі (юнаки) — гуртожитком.

Документи приймаються до 10 листопада 1969 року.

АДРЕСА УЧИЛИЩА: м. Олександрія, Кіровоградської області, проспект Леніна, 57.

ДИРЕКЦІЯ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІСІРОК, 14 жовтня. Перша програма, 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Кіножурнал та художній фільм «Там, де довга зима». (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. 18.00 — «Наші репортажі». (Кіровоград). 18.20 — Телефілім. (Кіровоград). 18.30 — «В авангарді боротьби — комуністи». (М). 19.00 — «Там, де довга зима». Художній фільм. (Кіровоград). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Галактика твоєї України». (Ужгород). 22.00 — До 25-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників. Програма кольорового телебачення. «На київському напрямку». Концерт (К). 23.00 — Телевісті. (К).

СЕРЕДА, 13 жовтня. Перша програма, 10.00 — Новини. (М). 10.15 — «Маршрути п'ятиріччя». (Волгоград). 10.45 — Кіножурнал та художній фільм «Непокорені». (Кіровоград). 16.45 — Кінодефілім. «Відривість матері». (Кіровоград). 18.15 — «Розум, честь і совість нашої епохи». (М). 18.55 — Першість світу з футболу. СРСР — Туреччина В перерві — телевісті. 21.15 — «Населення про цілісну об'єкцію». (Кіровоград). 21.35 — «Непокорені». Художній фільм. (Кіровоград). Друга програма, 21.15 — «Палітра». (Львів). 21.45 — Телевісті. (К).

Фільм — концерт «Світле Розі Армен». (К). 22.00 — «Сад дружби». (Ужгород). 22.15 — «Сяво». (К).

ЧЕТВЕР, 16 жовтня. Перша програма, 10.00 — Новини. (М). 10.15 — «Розум, честь і совість нашої епохи». (М). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — «Голубий екран — школяр». «Драматургія О. М. Горького». (Кіровоград). 18.30 — «Ленінський університет мільйонів». За матеріалами міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій. (К). 19.00 — До 25-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників. «Ходили ми походами». (К). 19.40 — Міжнародний огляд. (К). 20.10 — Програма УТ. (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Програма кольорового телебачення. (М). 22.15 — Симфонічний концерт. (Львів). 23.35 — Телевісті. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 17 жовтня. Перша програма, 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Телефілім. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 9-го класу. «Розвиток української драматургії». (К). 16.40 — «Літописе ліванського віку». «Економіка і політика в епоху диктатури пролетаріату». (Кіровоград). 16.40 — Документальний фільм «Педagogічні воєздуми». (Кіровоград). 17.40 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 18.00 — Урожайні збори і концерт, присвячені 25-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників. В перерві — телевісті. (К). 22.00 — «Два роки над прірвою». Художній фільм. (К). 23.35 — Телевісті. (К).

ОСІННІ ЕТЮДИ.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глішки, 2.